

[H. C. Andersen.]

ikke ganske forstaa. Og naar man tager i Betragtning, at Nykøbing-Fabrikken er en ældre, umoderne Fabrik, bliver det hele endnu mere uforstaaeligt. Jeg tvivler aldeles ikke om, at Regnskabet er rigtigt, men det er blot uforstaaeligt, hvordan det kan blive saadan. Det vilde være heldigt, om den højtærede Minister kunde give Oplysninger om, hvordan dette Forhold er fremkommet, eller blot om den højtærede Minister kunde oplyse, hvor stort et Driftsunderskud De danske Sukkerfabrikkers Nyerhvervelse „Vestsjælland“ møder med for det nu afsluttede Dyrkningsaar.

Til det oprindelige Lovforslag var stillet Ændringsforslag om, at Dyrkerne skulde have de nævnte 4,2 Mill. Kr. Selvfølgelig skal Fabrikkerne have deres Underskud dækket, det er sikret dem gennem den gældende Lov, men vilde det ikke være rimeligt, saaledes som Forholdene har stillet sig i Aar, at Dyrkerne fik noget mere end de 3 Mill. Kr., saa at det Tilgodehavende, som Fabrikkerne ved denne større Udbetaling til Dyrkerne vilde faa, først dækkedes for Fabrikkerne paa et senere Tidspunkt? Thi hvis man spørger om, hvem der i Øjeblikket er vanskeligst stillet, er der ingen som helst Tvivl om, at man maa svare: det er Dyrkerne. Man maa gøre sig klart, at et Tab paa 200 Kr. eller mere pr. Tønde Land er mere, end mange af Dyrkerne er i Stand til at taale.

Ministeren har søgt at komme Dyrkerne til Hjælp ved at forhøje Beløbet fra 2,1 Mill. Kr. til 3 Mill. Kr., og det maa man naturligvis paaskønne, men det strækker ikke til, det afhjælper ikke de vanskelige Forhold, som Dyrkerne i dette Øjeblik befinder sig i. Det vilde i hvert Fald være mig kært, om Ministeren vilde prøve paa, om det paa nogen som helst Maade kunde lade sig gøre at faa Tallet 3 Millioner forhøjet til 4,2 Millioner, som det blev foreslaaet af et enkelt Parti i Folketinget. Uro og Misfornøjelse er vakt, og hvis det Krav, som blev rejst i Folketinget, kunde imødekommes nu, efter at Lovforslaget er vedtaget i Folketinget, tror jeg, man i nogen Maade vilde kunne bringe den Uro til Ophør, som nu raader i de sukkerroedyrkende Egne. Jeg bemærkede, at der i det andet høje Ting blev sagt, at den Ordning, som nu bydes Dyrkerne i de to kommende Aar, ikke er noget at raabe Hurra for. Det er rigtigt nok. Ser man rigtigt paa Forholdet, er den foreslaaede Ordning ikke væsentlig, maaske slet ikke bedre end den Ordning, der gælder i Øje-

blikket. Man har forhøjet Grundprisen til 1 Kr. 90 Øre og stillet i Udsigt en Tantième af 30 Øre pr. Dobbeltcentner under Forudsætning af gunstige Vilkaar for Dyrkerne. Det vilde naturligvis hjælpe en hel Del, om Ministeren vilde udtale sig saaledes, at Dyrkerne kunde forstaa, at Ministeren vil gøre sig al mulig Flid for, at disse 30 Øre ikke bliver noget, der svæver frit i Luften, men virkelig tilfalder Dyrkerne, saa at de med nogenlunde Sikkerhed kunde regne med, at den Pris, de indvandt for deres Roer, vilde blive ikke 1 Kr. 90 Øre, men 2 Kr. 20 Øre pr. Dobbeltcentner. Man maa nemlig ikke glemme, at Driftsudgifterne for Dyrkerne er steget betydeligt; alene dette, at det Frø, som skal anvendes til Avlen, er steget med 1 Kr. 35 Øre pr. kg, betyder, at Driftsudgifterne pr. Tønde Land er 15—20 Kr. højere.

Endelig er der et andet Spørgsmaal, som Dyrkerne stærkt beskæftiger sig med for Tiden, det er dette, hvorledes det vil stille sig med de Forhandlinger, som i Øjeblikket er i Gang med Hensyn til den øgede Betaling for Pasning af Roerne; efter min Mening burde man under Hensyn til disse øgede Driftsudgifter fastsætte Grundprisen omkring 1 Kr. 90 Øre, maaske lidt højere, men man burde ikke være bange for at gaa til en lille Stigning af Tantièmen, og Ministeren burde efter min Mening ikke vige tilbage for at udtale, at det var hans Hensigt at gøre alt for, at denne Tantième kom til Udbetaling.

Man kan nu mod dette sidste indvende, at det vilde være ensbetydende med i en vanskelig Tid at tilsikre en enkelt Produktion inden for Landbruget en fin Rentabilitet, en Rentabilitet, som ingen anden Erhvervsgren har; men saadan er det ikke, for selv med en nogenlunde normal Høst vil den Pris, som nu er nævnt, kun give kneben Dækning for Produktionsomkostningerne, som de er steget. Roedyrkerne forlanger ingen Fortrinsstilling. Det, de ønsker, er kun en Mulighed for at kunne producere med Udsigt til en ringe Løn for det Arbejde, der gøres. Faar man en saadan Ordning, skal man ogsaa være villig til at tage det Tab, der kommer i mindre gode Aar. En Fortrinsstilling, som sikrer Roedyrkerne til enhver Tid imod Tab, skal man ikke skaffe dem.

Nu hører jeg nok, at der i Folketinget blev sagt — det fremgaar ogsaa af de Udtalelser, som den højtærede Minister fremsatte her i Dag —, at hvis Dyrkerne ikke vilde dyrke Roer paa de her fastsatte Vilkaar, var der nok andre, der vilde. Jeg har